

Oscar Ringdahl 70 år

23 juni 1955

Återigen har det sjunde decenniets gräns passerats av en märkesman inom skånsk, svensk och internationell entomologi. Liksom Per Benander har Oscar Ringdahl varit skollärare till yrket och han är skåning, hälsingborgare till födsel och gärning.

Redan från början fastnade hans entomologiska intresse för *Diptera*'s väldiga insektordning och vad han producerat på detta område kan jämföras med endast *en* svensk forskares verk, J. W. Zetterstedt's. I sitt entomologiska arbete har han varit outtröttlig. Den första publikationen, som handlade om två för Sverige nya Syrphider, kom i Entomologisk Tidskrift redan 1911 och därefter har han *varje år* (utom 1940, så vitt kunnat utrönas) utgivit minst ett arbete om Diptera, oftast flera. Sammanlagda antalet skrifter överstiger nu 100.

Arbetets omfång har sannerligen ej tillkommit på noggrannhetens bekostnad. Ringdahl's starkt kritiska läggning har förbjudit honom att kasta fram omogna resultat. Vad han skrivit har bestående värde, och endast helt få av den stora mängd nya arter han uppställt, har senare visat sig vara synonymmer. Påfallande är också den mångsidighet, som trots koncentration på den största och svåraste flugfamiljen, *Muscidae* (*Anthomyidae*), tillåtit honom att behärska även de flesta övriga fluggrupper, däribland de mycket besvärliga Tachiniderna.

Den svenska faunan har alltid varit utgångspunkten för Ringdahl's taxonomiska arbete och han har själv företagit vidsträckta samlingsresor inom landet, inte minst i fjällen. Men samtidigt har han fullkomligt behärskat litteraturen på Diptera från det övriga Europa, ja för palearktiska regionen i

dess helhet. Därom vittnar hans arbeten om faunan på Kamtschatka (Ark. f. Zool. 1930), Grönland (Skr. om Svalbard o. Ishavet, 1933), Island (Zool. of Icel. 1954) och i Alperna (Op. Ent. 1948, 1952), i senare fallet delvis ett resultat av egna insamlingar.

Ringdahl's arbetsmetod är i hög grad syntetisk. Han nöjer sig inte med att upptäcka och beskriva nya arter utan att placera in dem på rätt plats i systemet, och så snart han trängt in i en grupp eller ett släkte, sammanfattar han sin kunskap i form av en utmärkt bestämningsstabell.

Han har också ett stort intresse för djurgeografi. Hur pass väl flugornas utbredning inom landet är känd — till stor del ett resultat av hans egna ansträngningar — framgår av den första flugdelen i *Catalogus Insectorum Sueciae* (Op. Ent. 17. 1952), omfattande familjerna *Tachinidae*, *Muscidae* och *Cordyluridae*. Den ger också en uppfattning om i hur hög grad han själv berikat vår kunskap genom nybeskrivna arter.

Ett bevis, så gott som något, på Ringdahl's höga internationella anseende som dipterolog är att flera av hans bestämningsstabeller oförändrade över-satts till engelska av d'Assis-Fonseca och publicerats i *Journ. Soc. Brit. Ent.*, Bournemouth (från årg. 4, 1952). Och inom landet har han lyckligtvis hedrats med ett doktorat *honoris causa* vid Lunds universitet.

Någon snäv specialist är Ringdahl ingalunda. Han är tvärtom en all-round fältentomolog, som frikostigt understött andra specialister med material från deras grupper, och en skicklig botanist. Något av detta framskymtar i ett av hans tidigare arbeten, »Bidrag till kännedomen om de skånska stranddynernas insektfauna» (*Ent. Tidskr.* 42. 1921, p. 21—40). Man skulle önska sig flera sådana arbeten av hans hand, om man inte vore ängslig att stjåla dyrbar tid från det arbetsområde, där han är *ensam* mästare. Men kanske det är till-låtet med en förhoppning, att han ville göra en sammanställning av sina kunskaper om Muscidernas ekologi; den skulle bli till stor hjälp för unga adepter i framtiden.

För Entomologiska Sällskapet har Ringdahl spelat en mycket stor roll. Han invaldes redan 1905, två år efter Sällskapets grundande, och har i 38 år varit medlem i styrelsen, därav 5 år som vice ordförande. Till hans kloka råd har vi alltid gärna lyssnat. Under sammanträdena har han lämnat ett imponerande antal meddelanden från sin specialitets domäner men också genom flitiga diskussionsinlägg inom andra ämnen lämnat prov på sina vidsträckta kunskaper och sitt intresse för allmänt biologiska problem.

Oscar Ringdahl är annars inte road av offentlighetens ljus. Han trivs bäst med samvaro på tu man hand. Den som har förmånen att då vara hans partner, har fått en djup kunskapskälla att ösa ur och finner dess vatten friskt av självviroiens sälta.

Carl H. Lindroth.